

Aspre i Pla

Revista Municipal

Juny 2014

La Tallada · Tor · Marenyà · Canet

Serveis i telèfons d'interès

AJUNTAMENT

Telèfon.....	972 78 00 95
Fax.....	972 78 02 38
A/e Secretaria.....	ajuntament@latallada.cat
A/e Alcaldia.....	alcaldia@latallada.cat
A/e Cultura.....	cultura@latallada.cat
A/e Medi Ambient.....	mediambient@latallada.cat
A/e Joventut.....	joventut@latallada.cat
A/e Serveis Socials.....	social@latallada.cat
Plana web.....	www.latallada.cat

HORARIS DE L'AJUNTAMENT

Servei	Dies	Horari
Administració.....	cada dia	De 10 a 13 h
Secretaria.....	de dilluns a dimecres	De 10 a 13 h
.....	dimecres	De 16 a 19 h
Arquitecta.....	dilluns	De 10 a 13 h
Alcaldia.....	dilluns	De 9.30 a 13 h
.....	dimarts	De 9.30 a 13 h
.....	dimecres	De 16 a 19 h

l'Ajuntament estarà tancat per vacances la primera quinzena d'agost. I la primera quinzena de setembre, l'horari serà el següent:

Dimarts.....	de 9 a 13 i de 17 a 19 h
Dijous.....	de 11 a 13 h

S. Socials i Act. Culturals (M. Dolors Guàrdia).....	Dimecres de 17.30 a 18.30h
Joventut i Medi Ambient (Daniela Israel-Wilson).....	Dimarts d'11 a 12h
Serveis Agraris (Marc Resta).....	Dimarts de 13 a 14h
Urbanisme (Josep Ferrer).....	Dilluns de 12 a 13h

SALUT

CONSULTORIS

La Tallada.....	972 78 05 60
.....	dijous de 4 a 7 de la tarda
Verges.....	972 78 04 94
.....	dilluns, dimarts, dimecres i divendres de 9 a 1 h
Jafre.....	972 76 82 25
CAP de Torroella.....	972 76 11 01
Hospital de Palamós.....	972 60 01 60
Hospital Josep Trueta.....	972 94 02 00

FARMÀCIES

Verges.....	972 78 00 34
Bellaire.....	972 78 84 71
Albons.....	972 76 51 06

ASSISTÈNCIA SOCIAL

Verges (dimarts de 9 a 14 h).....	972 78 00 07
Torroella.....	972 76 00 29
Transport sociosanitari Creu Roja.....	972 30 09 92

EDUCACIÓ

Institut Escola Francesc Cambó i Batlle (Verges).....	972 78 01 41
Llar d'Infants de Verges.....	972 78 05 82
IES Montgrí.....	972 75 92 42

XARXA WIMAX (INTERNET)

MEGATRÓ.....	972 59 43 25
--------------	--------------

ALTRES SERVEIS

Correu.....	de 10.30 a 10.45 h
.....	674 19 74 33
Local social Empordanet.....	972 78 03 02
Perruqueria dimecres i divendres.....	de 15 a 19 h
Agrupació de Jutjats de Pau.....	972 78 00 07
Servei de Pedicura (hores a convenir)..... (Fina)	676 29 42 90
Parròquia:	
Mn. Boadas.....	609 87 30 72
Mn. Planellas.....	649 53 89 65
Horari de misses:	
La Tallada.....	diumenge: Estiu 09.30 h
Tor.....	dissabte: Estiu 20 h
Marenyà.....	1r dg de cada mes: Estiu 09.30 h

RECOLLIDA DE DEIXALLES

SERSALL

Contenidors no selectius..... dll, dm i dv
Es contenidors es netegen un cop al mes i dos cops a l'estiu

DEIXALLERIA DE LA TALLADA D'EMPORDÀ

Horari A (de l'1 d'oct. al 31 de maig)..... de 8 a 20 h

Horari B (de l'1 de juny al 30 de set.)..... de 8 a 21 h
Cal recollir la targeta d'accés a l'Ajuntament

CONSELL COMARCAL DEL BAIX EMPORDÀ

Deixalles selectives

Vidre.....	un cop al mes
Plàstic i paper.....	cada dimarts

SEGURETAT I EMERGÈNCIES

Mossos d'Esquadra.....	112
Bombers.....	112
Emergències en general.....	112

TRANSPORTS

RENFE Informació.....	902 24 02 02
SARFA Informació.....	902 30 20 25 i 972 30 12 93
TAXI.....	619 76 81 45 i 600 86 32 30

PROVEÏDORS D'AIGUA, GAS I ELECTRICITAT

FECSA - ENDESA Avaries.....	902 53 65 36
AIGÜES - SOREA	
Primer truqueu a Lluís Serra.....	678 87 99 07
Si no el trobeu truqueu a SOREA.....	972 75 84 83
SOREA Urgències.....	902 25 03 70
UNIVERSAL GAS.....	972 40 21 86
Emergències.....	661 86 16 73

Amb col·laboració de:

Edita: Ajuntament de la Tallada d'Empordà

Disseny i maquetació: Martí Riu - marti.riu.v@gmail.com

Correcció: Violeta Roca

Impressió: Impremta Pagès

Dipòsit legal: GI-1351-2007

Serveis i telèfons d'interès	2
Editorial	3
Fets i gent	4
La Colla del Sinofós	9
Cultura popular	14
Hem anat a	16
Entrevista	18
Afers exteriors	20
Economia	26
Racó jove	28
Sumar és créixer	29
Llibres a escena	30
Medicina i salut	32
Parlem bé, no costa tant!	33
Agenda	34
Per passar l'estona	35
Recepta de cuina	35

Aspre i Pla

Número 14 Juny 2014

CONSELL DE REDACCIÓ:

Míriam Pagès, Margarita Vidal, Joan Lorenzo,
Pep Collelldemont, Fina Juárez, Daniela
Israel-Wilson, Maria Dolors Guàrdia,
Cati Moreno i Carles Gispert Pellicer

FOTO DE PORTADA:

COLLAGE: *Espais de Canet*,
Daniela Israel-Wilson

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Totes les entitats culturals municipals

Els dies es donen la mà setmana rere setmana i les setmanes sumen mesos. Passen de pressa, i sense adonar-nos-en, ja som de nou a l'estiu. El paisatge va canviant i l'activitat agrícola és en plena efervescència, amb les màquines anant amunt i avall fent la seva feina en mans dels jardiniers del país.

La portada d'aquest nou ASPRE i PLA ens porta aquest cop cap a Canet, el poble més petit del nostre municipi. Les recentment estrenades rutes turístiques ens permeten gaudir dels petits tresors que tenim al cantó mateix de casa. Natura i patrimoni des del Puig Segalar fins a les ribes del Ter, un privilegi que val la pena compartir amb tothom i que ha de fer-nos sentir orgullosos dels nostres pobles. Us convidem a fer-ne difusió entre tots els vostres coneguts, serà una experiència que recordaran!

Hem passat una nova edició de la fira ErAquari, enguany amb canvi de data i amb una notable assistència de visitants i gran qualitat en les activitats i en el mercat de productes que trobàvem a l'abast. Enhorabona a l'organització per la seva bona feina i la il·lusió que ha fet possible una iniciativa com aquesta de gran rellevància i que porta el nostre nom arreu. Estem segurs que tindrà un creixement exponencial, a l'alçada de l'esforç i les ganes que hi posen tots els participants.

Com bé sabeu, enguany es commemoren 300 anys de l'heroica resistència dels habitants del país contra les tropes de Felip V. 2014 no és un any més, com bé demostren les nombroses iniciatives populars des de la base, arran de carrer, que demanen un canvi. Els diaris del món es fan ressò de la nostra força tranquil·la que omple places i carrers. Estem fent sentir la nostre veu com a poble i cal que seguim, com hem fet fins ara, exigint els nostres drets amb la força de les paraules i la mobilització pacífica. A la vegada, ens mobilitzen en defensa del nostre model d'escola per deixar-los ben clar que **som i serem**.

Qualsevol país que vulgui merèixer el nom de democràtic no pot negar-nos-ho. **Som lliures i hi tenim tot el dret**.

Bon estiu i gaudiu de les nostres festes majors!

CONSELL DE REDACCIÓ

Aula de Música per a Adults

Som la Cristina Ferrer i la Rosa Amorós. L'octubre passat vam iniciar un projecte pedagògic musical adreçat als adults anomenat Aula de Música per a Adults.

L'Aula de Música per a Adults està adreçada a totes les persones a qui els agrada la música, als que la volen entendre millor, als cantaires de les corals, a qui vulgui millorar en la lectura i afinació, etc.

Aquesta Aula pretén ensenyar música d'una manera amena, senzilla i didàctica a totes les persones interessades a aprendre el llenguatge musical, el qual engloba audició, ritme, escolta de la música i apreciació del seu context històric, millora en l'afinació, gaudi pel cant, teoria de la música i solfeig de partitures.

El nostre petit objectiu és crear cursos, estructurant-los segons el nivell. D'aquesta manera, el grup ja iniciat aquest any passaria a ser el segon curs, cursaria el nivell dos, i s'obrirà un primer nivell per als qui vulguin iniciar-se.

Engresquem a fer música d'una manera fàcil, oberta, entenedora i atractiva. Les classes es fan al poble de Verges.

Temps de flors

A partir d'una idea de Josep Tarrés i amb la col·laboració de Mamen Alcázar pel vídeo i les fotografies, la Rosa Ferrer de Rosa Flors va presentar aquest original treball floral a l'exposició d'enguany a Girona, amb el títol "El camí de Sant Miquel. Arribada a Mont-Saint-Michel".

La Marató

La Marató d'enguany va recollir 321,20 € i va comptar també amb una caminada popular.

Festes de Nadal

Els Reis de la Tallada.

Festa de la gent gran

Fira ErAguari

Canet

Vista de la carrossa.

Calçotada.

Les flors de Canet.

Dinar amb carn a la brasa.

Visita guiada a l'aeròdrom republicà durant la guerra civil a Canet

DIA: Dissabte 5 de juliol

HORA: 18.30 h

LLOC DE TROBADA: Entrada de Canet

DURACIÓ DE LA VISITA: Més o menys dues hores

Des de l'entrada de Canet al primer refugi s'anirà en cotxe i a partir d'allà, a peu. És possible fer-ho, també, tot en bicicleta. Cadascú que opti pel que més li convingui, ja que el recorregut és de més o menys un km. Ens anirem parant per rebre les explicacions.

Es visitaran els refugis i s'explicarà la seva història i anècdotes referents al tema.

L'explicació anirà a càrrec de Jaume Prat, persona experta en el tema i especialment en el aeròdrom de Canet.

Val la pena conèixer la història recent del nostre poble.

Us hi esperem.

Resultats de les eleccions europees del 2014 a la Tallada

Escrutat 100%

Total votants	212	60,92%
Abstenció	136	39,08%
Vots nuls	4	1,89%
Vots en blanc	6	2,88%

Percentatge de vots

ERC-NECat-EPDD	42,78%
CiU	32,21%
ICV-EUiA	10,09%
PSC-PSOE	3,84%
PP	2,88%
C's	0,96%
Altres	4,33%

Candidatures

Candidatures	Vots	Percentatge
ERC-NECat-EPDD	89	42,78%
CiU	67	32,21%
ICV-EUiA	21	10,09%
PSC-PSOE	8	3,84%
PP	6	2,88%
C's	2	0,96%
PODEMOS	2	0,96%
PIRATA.CAT	2	0,96%
PACMA	1	0,48%
DISCAPACITATS I MALALTIES RARES	1	0,48%
EH BILDU-BNG	1	0,48%
LEM	1	0,48%
MOVIMIENTO RED	1	0,48%

**CONSTRUCCIONS
EL PUIG SEGALÀ S.L.**

Ctr Figueres s/n
17134 La Tallada d'Empordà

Tel. 972 78 04 70
Mòbil 676 042 494

glac
GLOBAL ALIMENTÀRIA CATALANA S.L.

FALGÀS - BAGUÉ
Menjars del món

Mercagirona - local 23
17005 GIRONA

Tel. 972 396 931
globalcatalana@gmail.com

JARDINS DEL TER
Lluís de las Cuevas

MANTENIMENT JARDINS I PISCINES
TEPIS / HERBA ARTIFICIAL
REGS AUTOMÀTICS

TEL: 647 175 554
jardinsdelter@hotmail.com

Bar L'Empordanet
Joan Agustí Feliu

La Tallada d'Empordà
17134 GIRONA

Tel. 972 78 03 02

Mulla't per l'esclerosi múltiple

El 13 de juliol es farà la campanya "mulla't per l'esclerosi múltiple" a la piscina, de 10 a 20 h.

Demografia

Habitants empadronats:

452 (el 16/06/2014)

NAIXEMENTS:

Paula Teixidor Camúñez 09/01/2014

Isabel Guàrdia Castellanos 06/02/2014

Biel Gerónimo González 13/02/2014

DEFUNCIONS:

Joan Vilert Gasull 07/04/2014

Dolors Gasull Bahí 27/04/2014

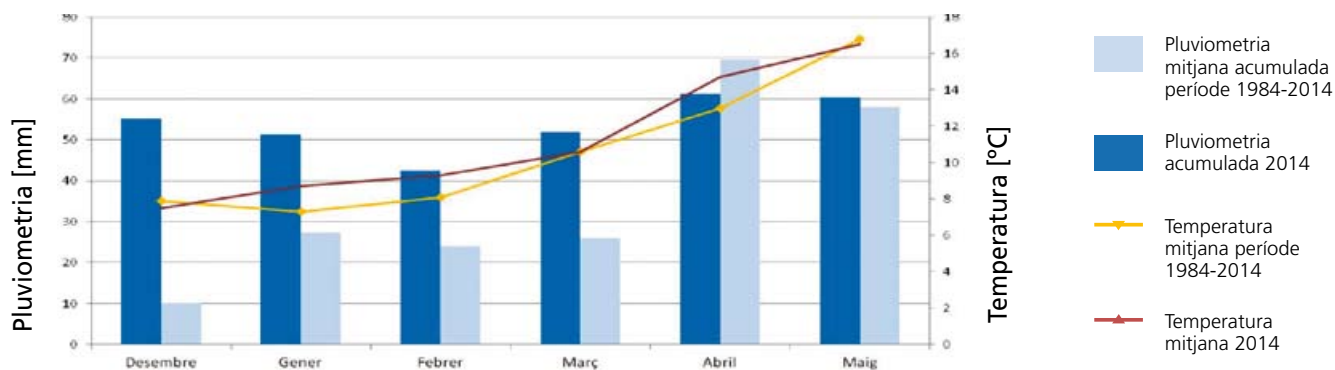
Dolors Jordi Font 04/05/2014

Meteorologia

	Temperatura mitjana període 1984-2014	Temperatura mitjana 2013-2014	Pluviometria mitjana acumulada període 1984-2014	Pluviometria acumulada 2013-2014
Desembre	7,9	7,5	55,1	10
Gener	7,3	8,7	51,3	27,3
Febrer	8,1	9,3	42,5	24
Març	10,6	10,6	51,9	25,9
Abril	13	14,7	61,2	69,6
Maig	16,8	16,5	60,4	57,9

IRTA
RECERCA | TECNOLOGIA
AGROALIMENTÀRIES
 Estació Experimental Fundació Mas Badia (IRTA)
 Ctra. de la Tallada s/n
 17134 - La Tallada de l'Empordà
 Tel: 972 78 02 75
 Fac: 972 78 05 17

DIAGRAMA OMBROTÈRMIC // LA TALLADA D'EMPORDÀ 2013-2014

Benvolguts/des amics i amigues,

Ha arribat el temps de llum i calor de la primavera i estiu, en què tot reneix i els conreus fan goig. La Colla del Sinofós no es queda a casa, la gent del Sinofós fa la feina de casa, del camp, de l'hort, cuida els seus néts i encara té temps de fer moltes altres activitats!

Hem fet com sempre sortides culturals i d'esbarjo i també manualitats que sempre van bé per exercitar la nostra creativitat i enginy!

No volem acabar aquest escrit sense tenir un record per a la Dolors Gasull, que ens va deixar aquest mes d'abril. Tots nosaltres volem donar suport a la seva família.

Horaris i activitats de La Colla del Sinofós:

Un cop al mes fem una sortida cultural o una xerrada o activitat.

A partir de les tres de la tarda estem a La Caseta, fent manualitats o activitats de lleure amb bon humor, que són activitats que segons tots els experts són el millor remei per mantenir bona salut i també contra l'envelliment. Per això us he fet un petit escrit sobre les avantatges de treballar una mica "la neurona".

Perquè el pas del temps és inevitable, envellir és opcional...

Aquesta temporada, gràcies a l'Ajuntament, estem fent unes jornades d'exercici físic i també aprenem pautes molt saludables per a la nostra salut amb la Cristina, una fisioterapeuta molt trempada.

Per informar-vos dels horaris podeu trucar al telèfon 610 521 327.

Salut a tothom!

pastisseria
m^aàngels

c/ Francesc Cambó, 1
tel. 972 780 395
17142 VERGES (Girona)

TALLER
MECÀNIC

**Joan
Figueras**

Reparació d'Automòbils
i Maquinària

Ctra. de Figueres, s/n
17134 LA TALLADA D'EMPORDÀ (Girona)
Tel. i Fax. 972 78 00 67

Manualitats

Unes mostres dels centres de Nadal, unes agulles de pit ben maques per Sant Jordi i uns cistellets per posar els coberts i tovallons, o el que es vulgui!

Butterfly Park

Molt a prop d'aquí, a Castelló d'Empúries, tenim un indret "molt tropical" on les papallones, lloros i altres animalons tropicals es troben la mar de bé. Nosaltres els vam visitar i vam quedar meravellats dels colors i sons d'aquest indret tan acollidor.

També vàrem anar a visitar els jardins del Castell de Peralada.

Dinar de germanor

Feia temps que no en fèiem cap, i finalment vam decidir de fer un menú a l'Empordanet. L'arròs estava per llepar-se els dits!

Per Pasqua, com no, brunyols!

Circ

Pel febrer, tot i ser un mes de fred, vam anar a veure el Festival de Circ a Figueres. El temps ens va acompanyar, i ens va agradar tant que tots volem repetir l'any que ve!

El cervell humà no porta un manual d'instruccions de com fer-lo servir

Descobrir-ho és quelcom que ens correspon a nosaltres i, per primera vegada en la història, ens trobem davant infinites possibilitats que ens brinda "la gimnàstica cerebral".

L'entrenament neurocognitiu ha demostrat ser el recurs més efectiu, no solament per millorar l'exercici, sinó també per a la promoció de la salut mental.

Són molts els estudis fets que així ho confirmen. La doctora Karlene Ball, de la Universitat d'Alabama a Birmingham, va demostrar que deu sessions són suficients per observar importants millores.

Com funciona l'entrenament neurocognitiu?

Comencem amb un exemple: si fos possible escanejar el cervell quan estem resolent un problema es detectaria més irrigació sanguínia a les parts del cervell que aquestes feines activen. Això es produeix perquè el nostre cervell demana gran quantitats d'energia a les regions que estan sent estimulades, la qual cosa indica la correlació directa entre el flux sanguini necessari i el metabolisme neuronal. La sang que ens arriba al cervell no només ens serveix com a manteniment i nutrició de les neurones, també modula la forma com processen la informació. Com més sang flueixi cap a les neurones, més gran serà l'activitat que es detecta, i això potencia la funció que aquesta zona representa. Si això ho fem de manera continuada pot ser possible aconseguir una modificació a llarg termini, cosa que facilita el procés d'informació que la persona hagi volgut entrenar.

Per tant, la decisió de començar un programa d'entrenament cerebral com ara tallers de memòria és el primer pas per a l'autosuperació quan es tracta de desenvolupar la nostra capacitat intel·lectual.

Cada persona posseeix habilitats i necessitats diferents que la porten a prioritzar el desenvolupament de les funcions que més necessita, això significa que un publicista treballarà més el desenvolupament de la seva intel·ligència creativa (hemis-

feri dret), una secretària executiva es distingirà per la seva capacitat per mantenir present la informació rellevant a curt termini i minimitzar els oblitats (al millorar la seva memòria a curt termini o memòria de treball), etc.

L'estimulació neurocognitiva impacta positivament en les funcions mentals que cada persona necessita optimitzar. Per això, és necessari mantenir el cervell "actiu", cosa que s'aconsegueix amb un pla d'exercitació a mida, que permeti un equilibri entre els canvis, els desafiaments i l'aprenentatge.

No tothom és igual ni tampoc s'obtenen els mateixos resultats, hi ha persones més intel·ligents que d'altres. Els estudis experimentals sembla que assenyalen que les diferències individuals es deuen fonamentalment als desafiaments i demandes que presenta el medi ambient a cada individu.

Tot i que la intel·ligència i les habilitats cognitives que la sustenten posseeixen un pes genètic o hereditari, aquest pes és solament parcial, és a dir que constitueixen una base sobre la qual es pot edificar tan alt com vulguem.

Per exemple: si vostè decideix prendre lliçons de piano sense saber res de música descobrirà que a les primeres classes, com és d'esperar, els seus dits es mouen lents i maldestres entretant llegeix amb dificultat el pentagrama. Això passa perquè vostè no va néixer amb un conjunt de neurones especialitzades a "tocar el piano". No obstant això, a mesura que entreni, millori i progressi, el teixit nerviós del seu cervell dedicat al moviment dels dits començarà a expandir-se, es reforçaran antigues sinapsis i es crearan sinapsis noves.

Quan finalment incorpori el piano a la seva vida, toqui amb freqüència i aprengui noves partitures, el recurrent recorregut de múltiples impulsos elèctrics sobre els mateixos circuits neurals (sobre els quals es basa la pràctica) reforçarà i augmentarà el volum de l'àrea cerebral corresponent, tal com succeeix amb un atleta que tonifica la seva musculatura diàriament al gimnàs.

Hi ha estudis relacionats amb els canvis en la morfologia del cervell en funció de les zones entrenades.

Els estudis van demostrar que l'arborització dendrítica està positivament correlacionada amb la professió i els anys d'instrucció formal. Per exemple, els cervells d'individus que eren programadors d'ordinadors presentaven neurones molt més ramificades a la regió cerebral dedicada als dits d'ambdues mans. El mateix es va observar en les persones cegues experts en el sistema Braille, una forma de lectura al

tacte sobre relleu en què generalment s'utilitza el dit índex de la mà dreta.

Aquests casos evidencien que els desafiaments intel·lectuals que ens obliguen a raonar agilitzen la ment tal com fan els exercicis aeròbics amb la musculatura corporal. Les investigacions científiques revelen que el volum del cervell està relacionat amb la intel·ligència fins al punt que explica més del 25% de les diferències individuals entre les persones.

Això significa que la intel·ligència creix i es desenvolupa en funció de com la utilitzem. Així doncs és responsabilitat nostra el que fem amb ella. Només depèn de la nostra decisió la possibilitat de brindar al nostre cervell de manera continuada una rica i variada quantitat d'estímuls que el mantingui actiu i en forma.

Per tal d'aconseguir-ho és molt important tenir una alimentació equilibrada (la nostra dieta mediterrània), fer exercici en la mesura que ens sigui possible i assistir de manera regular als tallers d'entrenament de la memòria.

Text estret de *Brain Decision*, de NÉSTOR BRAIDOT.

Pel març, la Passió

Ja vàrem anar a la Passió d'Olesa, ara tocava Esparreguera. La bona organització va fer que tot anés com una seda.

Va ser genial, ens va agradar molt la representació, que és molt senzilla i molt ben representada.

Dinamització del Parc Urbà de Salut

Vine i participa

www.itinerarisiparcsdesalut.cat
Vine i participa a la sessió d'exercici físic del Parc Urbà de Salut.

Durant els dies programats faràs una sessió d'1 hora d'activitat física amb una fisioterapeuta especialitzada

Lloc de trobada: PARC URBÀ DE SALUT

Juny: 10, 27 (divendres)

Dies: Juliol: 8, 22

Agost: 5, 19 Setembre: 2, 16

Horari DIMARTS

d'estiu: 17:30 hores

Per a més informació podeu contactar amb:
972 64 23 10 (Àrea de Participació Ciutadana) o a l'Ajuntament

Un projecte de:

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

Increïble però cert

Era per allà els anys cinquanta. Solia parlar per la ràdio un periodista que es dia Enrique Rubio. Quasi sempre solia explicar fets que passaven i que eren una mica estranys, curiosos i fins i tot xocants. Cada dia pels volts del migdia en solia explicar un.

Per exemple, que un noi volgué besar una noia i aquesta li clavà una mossegada al llavi, que li deixà mig partit.

Una vegada va explicar que alguns barcelonins d'aquella època cada cap de setmana, principalment els diumenges, anaven a berenar a un lloc als afores de Barcelona on una senyora servia un conill amb tomata que se'n llepaven els dits. Aquesta senyora agafà una fama extraordinària amb el seu conill amb tomata. Però resulta que aquesta dona arplegava tots els gats que trobava i a més en feia criar tots els que podia, com si fos una granja. 'Els donava ben bé gat per llebre'.

Un altre cas que recordo que va explicar era sobre un viatjant de joies. Aquest senyor es trobava en un carrer dels més cèntrics de Barcelona i anava a visitar una joieria. Va deixar la camioneta ben aparcada amb un gos llop a dins i ell, amb un mostrari de joies, es dirigí a la joieria. Dins la camioneta tancada i amb el gos a dins hi deixà una maleta de joies que portava. La maleta de les joies estava valorada més o menys en dos o tres milions de pessetes d'aquell temps, una fortuna.

Quan el viatjant es dirigí a la camioneta a cercar la maleta, l'hi havia desaparegut, li havien robat la maleta i trobà el gos tan tranquil dins la camioneta com si res hagués passat.

El viatjant no se'n sabia avenir, i com és natural, restà molt preocupat, ja que per a ell la maleta representava molts diners.

Es veu que aquest senyor era molt devot de la verge de Montserrat i un dia se n'anà a pregar a la Moreneta. A la mateixa hora que ell estava pregant i oferint un ciri a la verge, a l'estació de França un policia estava demanant la documentació a un individu una mica sospitos. Quan aquest li estava ensenyant la documentació li caigué a terra un paper, i el policia s'ajupí per collir-lo. Mentre l'estava collint, l'individu sospitos va aprofitar per fugir de pressa, es barrejà i es fongué pel mig de la gent, que es veu que n'hi havia molta, i el policia el perdé de vista.

La policia investigà el paper que havia collit del terra i resulta que era una targeta de la consigna de l'estació on el lladre

E.S. VERGES

Pedro Carvalho

Tel. 972 78 01 34

Ctra. 31 p. Km 357,8 - 17142 - VERGES (Girona)

MACFONT, S.A.

Recursos del Mar per a la Indústria Alimentària
17002 GIRONA. 972-218825

WWW.IBERLAND.COM

info@macfont.es

havia portat a guardar una maleta fins que sortís el tren. I aquesta maleta va resultar ser la maleta de les joies.

D'aquesta manera tan simple és com el viatjant va recuperar les joies. Va ser una miracle de la Moreneta?

També en recordo una d'animals.

Una vegada hi havia una família que tenia un gos de pura raça. Un dia recolliren un gos abandonat que corria pel carrer, es veu que estava perdut. Se l'emportaren a casa seva i li posaren el nom de Perdut.

El gos que ja tenien a casa era un autèntic pura raça amb pedigrí i l'anomenaven Campió. Aquest gos anomenat Campió no va mirar de bons ulls el gos intrús, en Perdut, i li reganyava les dents contínuament. Era evident que els dos gossos no es feien amics, sobretot per part d'en Campió.

Davant la situació creada, la família va decidir portar en Perdut a una gossera.

Al cap d'un temps, en Campió es posà malalt. El veterinari va creure necessari fer-li una transfusió de sang i va començar

a buscar un gos que tingués la sang del mateix tipus que en Campió i del grup adequat.

El mateix veterinari se n'anà a la residència canina i donà la casualitat que el gos que millor responia a les qualitats de sang exigides era en Perdut.

Quan els propietaris d'en 'Campió' van anar a buscar-lo a la clínica veterinària per portar-lo altra vegada cap a casa seva un cop curat, s'interessaren per saber quin gos havia sigut el donant de sang. La sorpresa fou força grossa quan varen saber que el "generós" donant era el pobre Perdut. Així que varen anar a la gossera i en Perdut saltà de goig en reconèixer els seus antics propietaris. En un gest de just reconeixement varen rescatar el gos d'aquella espècie de presó canina i se l'endugueren altra vegada a casa seva.

El meravellós i sorprenent va ser quan en Campió, en veure en Perdut, a qui havia rebutjat en altre temps, com endevinant el deute l'acceptà i com a mostra d'agraïment i amor feia anar la cua de content, i de llavors ençà els dos cans es convertiren en inseparables i grans amics.

PERE PAGÈS

ROURA
SAME

TALLER MECANIC ROURA

SERVEI TÈCNIC

LA TALLADA D'EMPORDA - 17134
TEL. 972 78 05 65 FAX. 972 78 04 43

iCOLORS...

Interiorisme Pintura Rehabilitació
Aluminis PVC

972 78 05 18
c/ Girona, 47 VERGES 17142 (Girona)
info.icolors@gmail.com

ALBERANA
HOSTAL
RESTAURANT

Cafeteria
Esmorzars de Froquilla
Servei de Carta
Menú diari
Habitacions

C/ Girona, 20 - Tel. 972 780 136 - 17142 VERGES (Girona)
hostalalberana@restaurant.cat

Monestir de Sant Pere de Casserres

He dit i repetit milers de vegades que els monjos fundadors de monestirs dels primers segles de l'Església eren uns experts a trobar el lloc adequat per posar-hi una nova comunitat. I el secret no era un altre que el temps.

Ho feien tot a peu i hi dedicaven el temps que fos, segurament fins i tot anys.

Només cal pujar a Sant Pere de Casserres per adonar-nos-en. Sant Pere de Casserres és un lloc únic, que havia arribat molt mal parat però ara s'ha rehabilitat totalment. Estem parlant d'una excursió d'un dia, que es pot fer tranquil·lament, fins i tot a l'hivern, el que no vol dir que si volem passar un cap de setmana a la zona, molt millor. Podem instal·lar-nos a Rupit, al Far, a Cantonigròs i descobrir la magnificència del Collsacabra. Avui, però, ens centrarem en Sant Pere de Casserres, on començà a haver-hi vida comunitària a principis del segle XI, si bé fins al 1050 l'església monàstica no fou consagrada. Després dels primers abats, Casserres baixà aviat a la condició de priorat, segurament perquè no podia mantenir els dotze monjos necessaris per continuar essent abadia.

Aquest monestir va perdre la independència quan, el 1079, va ser unit al gran monestir de Cluny pels vescomtes d'Osona i Cardona, els seus fundadors, per tal d'assegurar-hi la vida monàstica regular. Aleshores Sant Pere de Casserres es convertí en un priorat dependent d'aquest monestir i va esdevenir el centre administratiu de les possessions de Cluny a

Catalunya, les quals estaven formades pels petits priorats de Sant Ponç de Corbera i Sant Pere de Clarà, entre altres. Més endavant, al segle XIII, la comunitat augmentà amb alguns preveres que volien viure sota la regla, i alguns donats, de vegades matrimonis, però mai no va passar de dotze o tretze persones. Als segles XIV i XV la vida comunitària va decaure de tal manera que a finals del segle XV només hi havia dos monjos a Casserres.

Fa l'efecte que aquest monestir, fundat pràcticament per dues vescomtesses, fou sempre el lloc preferit de les dones del llinatge dels Osona-Cardona, al qual feien llegats més importants que a la mateixa canònica de Cardona. Però els desdoblaments dels segles XIV i XV i la manca d'entrada de diners dels censos o rendes del monestir van marcar una forta davallada per al cenobi. L'endeutament era gran i l'estat material del monestir també era força lamentable. L'any 1572 aquest priorat i tots els seus béns es van unir al col·legi dels jesuïtes de Betlem de Barcelona, del qual fou una simple possessió o granja. Però aquest domini es va acabar amb l'expulsió decretada pel rei Carles III, el 1767. Posteriorment va passar a mans de particulars fins que l'any 1991 el va adquirir el Consell Comarcal d'Osona amb la finalitat de portar-ne a terme la restauració, juntament amb la Generalitat de Catalunya.

Llegenda del Cos Sant i el naixement del monestir

Una antiga llegenda relaciona un fet miraculós amb la ubicació i fundació del monestir. Al si d'una família molt rica i poderosa de Catalunya, vescomtes d'Osona i Cardona, va néixer un infant que al cap de tres dies ja parlava com una persona gran. Aquest nen (tot i que hi ha gent que afirma que era una nena) va dir als seus pares que es moriria aviat i que un cop mort l'havien de carregar a sobre *una burra*

cega. Els va dir que no havien de menar la burra, que ella sola, sense que ningú la guiés i no li digués res, ja començaria a caminar i, allà on s'aturés, havien de construir un monestir que havia de ser en honor a Sant Pere. I així ho varen fer. Un cop mort l'infant, el varen carregar a sobre la burra junt amb dues ampolles de llet a les alforges. La burra cega començà a caminar i caminar sense que ningú li digués res; la gent l'anava seguint com una processó. Després d'un llarg viatge, s'aturà a la punta de la península que es formà quan el riu Ter gira cap a Sau, i la burra es morí. Allí varen erigir el monestir de Sant Pere i col·locaren el Cos Sant del nen en un lloc principal del temple, dins d'una arqueta darrere l'altar. Al mateix temps s'hi varen establir uns frares que tingueren cura del monestir i del cos del Sant Nin, que s'ha conservat incorrupte fins a l'actualitat.

Fa gairebé trenta anys que el Cos Sant va desaparèixer del lloc on havia estat sempre; algú el va agafar. Quan ja tothom es pensava que no tornaria a aparèixer mai més, una nit de fa pocs anys, un capellà va trucar al Pla de Roda informant-los que tenia el Cos Sant. Sembla que el que l'havia robat el va tornar fruit d'un secret de confessió, poc abans de la seva mort. L'estat actual de conservació de l'infant momificat és força precari com a conseqüència dels condicionaments climàtics a què fou exposat arran del robatori.

Cal reconèixer que els serveis per visitar bé el monestir són excel·lents. En recomano una visita guiada i si voleu fer un mos, hi podreu esmorzar o dinar. Per anar-hi, és fàcil. Agafem l'Eix de Girona a Lleida i sortim per Roda de Ter. A la mateixa carretera ja ens indica la direcció del monestir i del parador de turisme de Sau, per si algú vol passar-hi una nit especial i recordar que allí s'hi va engendrar l'Estatut de Sau, que es va redactar després de la llarga dictadura.

Des del parador de Sau veurem la punta del campanar del poble de Sau, que les aigües van negar quan es va fer el pantà.

PEP COLLELLDEMONT

Juli Mallol Viader: tots els papers de l'auca

*Arribo a casa seva pel carrer dels Arcs, a la Tallada,
i el trobo rere la finestra, fullejant el diari en aquesta hora incerta del capvespre,
voltat de pedra i els records d'una vida intensa.*

En Juli és un dels motors principals de l'Empord'art, la mostra artística que des del 2001 se celebra al nostre municipi a partir d'una iniciativa de la Remei Gasull, la Pilar Mateu, l'Éric Thibaut —que lamentablement ens va deixar no fa gaire— i el mateix Juli.

Sempre li ha agradat pintar, des de ben petit, i encara avui, ja jubilat, dedica quatre tardes a la setmana a la seva passió artística, entre el dibuix i la pintura. Com qui esbossa un quadre, em plasma amb paraules la seva intensa vida professional acompanyats per la pau que destil·len les pedres de casa seva i en companyia de la Maria Àngels Mateu, la seva esposa.

Va néixer a Barcelona el 1941, però té arrels ben empordaneses: el seu pare era de Castelló d'Empúries i la seva mare, de Calonge. Els pares, però, es van conèixer a Barcelona, on ell s'havia traslladat com a directiu d'una fàbrica tèxtil familiar. La ciutat comtal acollia l'Ateneu Empordanès, un punt de trobada per curar-se de la nostàlgia de la plana i fer relacions. L'activitat familiar va condicionar el futur d'en Juli i el seu germà: ell, enginyer tèxtil, i l'Albert, advocat. El pare tenia les idees clares i aquí no hi havia discussió.

Tota la seva formació inicial la va rebre a l'Escola Virtèlia de Barcelona, fundada el 1939 i amb profundes arrels catalanistes. D'aquest centre en va sorgir tota una generació de destacades personalitats que han tingut un paper clau en la política i la societat civil catalanes des de la restauració de la democràcia, com Federico Mayor Zaragoza, els germans Maragall, Xavier Rubert de Ventós... A part de la formació acadèmica, el centre tenia una destacada activitat cultural al voltant de la Confraria de Virtèlia, una associació d'alumnes oberta a tothom, on va conèixer la que anys després es convertiria en la seva esposa. En Juli col·laborava a la revista *Forja*, feia teatre, era dels minyons de muntanya: no parava quiet i, de fet ja llavors, fent servir l'argot taurí, "apuntava maneres" del que seria la seva vida.

Comença Enginyeria tèxtil a Terrassa, som al 1959, i el seu pare mor al cap de pocs mesos. Terrassa era l'únic centre de l'Estat espanyol en el qual s'impartien aquests estudis especialitzats, per la qual cosa l'alumnat estava format per gent de tot Espanya, la majoria pertanyents a famílies del sector tèxtil. Li pregunto per quin ambient es vivia i em respon **"no n'hi havia tant com a Lletres"**, aquí anaven més per feina. El ciclostil, però, també el feien servir per a les seves pròpies organitzacions, al marge del sindicat oficial, el SEU (Sindicato Español Universitario).

Els estudis li permeten viatjar i conèixer altres fàbriques tèxtils, i fer també una mica de turisme, és clar. En destaca sobretot el viatge de final de carrera a Egipte, amb un vaixell turc força peculiar; aquí la seva dona, la Maria Àngels, confessa **"em pensava que no el tornaria a veure"**. Som als anys seixanta i això, més que un viatge, era una aventura! Egipte era molt conegut arreu per la qualitat del seu cotó i varen visitar algunes fàbriques que, per les seves dimensions, no es veien aquí. Recorda la seva visita a la presa d'Assuan amb uns enginyers russos que els feien de guies i el canal de Suez, a banda de les estampes més típiques d'aquest exòtic país.

Finalitza el seu pas per la universitat i toca posar-se a treballar. En Juli no veu futur en el negoci familiar i després d'un breu període de vuit mesos en una altra empresa, passa a formar part, el setembre del 66, de la que va ser la seva

segona casa durant tota la vida professional: Unitat Hermètica de Sabadell. S'hi va quedar fins al 2003 fent, com ens recorda, **"tots els papers de l'auca"**.

A Unitat Hermètica, fundada el 1962 i que va convertir-se en la més important del món en la fabricació de compressors hermètics per a frigorífics, en Juli hi arriba de la mà d'Antoni Forrellad, fundador de la companyia i un prohom de la ciutat a qui havia conegut en cercles acadèmics de gestió empresarial. El seu canvi de feina li comporta alhora una notable millora d'ingressos que el deixa sense excuses per acabar passant per la vicaria el 1967. La parella s'instal·la a Barcelona, on viuran els propers tretze anys.

Parla amb passió d'aquells anys de feina, en els quals va passar per tots els departaments de l'empresa: Producció, Compres, Recursos Humans, Informàtica, Transferència de Tecnologia, Control Econòmic de l'empresa... En va viure l'evolució i un fort creixement fins arribar al cim. Viatja als Estats Units, al Japó, a la Xina, a Mèxic, a l'Índia... La maleta i ell arriben a ser una sola cosa i agafar l'avió es converteix en una rutina com qui puja a la Sarfa.

La seva relació amb l'Antoni Forrellad el marca profundament i, ja se sap, quan es troben persones amb ganes de fer coses, salta la guspira. Junt amb altres institucions del país i la ciutat i amb l'estreta col·laboració d'en Víctor Pou i l'Arcadi Oliveres, funden el Casal d'Europa de Sabadell el 1983, del qual en Juli serà president fins al 2003. Qui mirava cap a Europa el 1983? Algunes persones sempre ho han vist clar... Enmig de tant viatge, en Juli segueix tocant de peus a terra i no deixa de formar i de formar-se: obté la Diplomatura en Psicologia i imparteix classes d'administració d'empreses. La mort d'Antoni Forrellad comporta un canvi a Unitat Hermètica, amb l'arribada del grup suec Electrolux; en aquesta etapa, en Juli passa a formar part de l'equip central directiu del grup de compressors frigorífics, amb base a Itàlia i plantes arreu del món.

Per raons pràctiques a casa decideixen que seria bo viure més a la vora de la feina i es traslladen a Bellaterra, a tocar la Universitat Autònoma; aquesta serà la seva llar, on s'estaran els propers vint-i-cinc anys amb els seus tres fills, nascuts a Barcelona: l'Albert, la Cristina i en Jordi, que fins avui els han fet avis sis vegades. Des del 2003, any de la jubilació d'en Juli, viuen a Sabadell.

Ell i la Maria Àngels es confessen uns enamorats de les pedres velles: cases, ponts, esglésies... Van voltar per tot Catalunya buscant un lloc de pau i, ves per on, el 1982 arriben a la Tallada i compren la seva casa, que de fet n'eren dues: can Cabanyó o ca l'Estebaneta, com encara avui es coneix al poble. La Tallada de llavors no s'assemblava gens a l'actual, no hi havia a penes ningú de fora. Amb els anys, la seva casa s'ha convertit en el niu familiar al qual tornen tots els fills amb els néts i pel qual han passat gran quantitat d'amics d'arreu del món. És una llar que acull, i ells dos, encara més.

Avui reparteixen el seu temps entre Sabadell i el nostre poble, on se senten molt a gust.

L'estona ha passat molt de pressa, l'esbós inicial ja és un quadre complet, però no acabat, perquè la vida segueix i quan es viu amb passió com ells, totes les hores són poques.

JOAN LORENZO QUINTANA

Francisco Alemany

Vaig néixer a la Tallada, el 4 de gener de 1932.

Estava instaurada la República.

Intentaré explicar-vos tant bé com en sàpiga, des que tenia tres o quatre anys, records, fets, com era llavors la vida i moltes altres coses.

El primer que recordo de la meua vida són els meus avis paterns i la meua mare.

Recordo l'àvia Catalina asseguda a una cadira a la vora del foc i amb mi sobre la seva falda, cantant "Arri arri burriquet". Recordo també un vespre que la mare em portava en braços per anar a dormir, l'avi Francisco estava sopant i la mare em diu: "Digues bona nit a l'avi", jo no vaig dir res, i amb cara d'enfadat diu: "Ets com el marrà de can Solà"; sembla que encara ho veig.

Llavors hi havia un escalfallits, que el feia el fuster del poble. Era una espècie de caixó destapat pels quatre costats i s'hi posava un plat amb brasa de capçots de blat de moro. Es posava entre els llençols per escalfar el llit quan feia molta fred. També en dèiem "el burro". Es podia agafar a uns braços que sortien per fer pont als llençols. Jo em posava al davant, al mig dels dos braços i feia de cavallet i la mare al darrere i el dúiem al llit. A casa encara el conservem.

L'avi Francisco morí l'octubre de 1935 i l'àvia Catalina, el febrer de 1936. Al faltar els avis la mare em duqué a l'escola dels nens, per si el senyor Pujol em volia; ell feia de mestre, exercia de secretari del poble i era el marit de la mestra, que era la senyora Riteta. Segons els més grans, al senyor Pujol li agradava molt picar els dits amb la palmeta. Doncs bé, em va veure molt petit i em digué: "Et portaré amb la senyora Riteta, ella et voldrà", i així va ser, va veure que feia cara de bon minyó. Tot seguit em donà un llibre que es deia *L'estrella*. Segur que em va durar fins passada la guerra, que s'acabà el febrer de 1939. Pocs llibres més vaig estrenar, perquè l'octubre de 1943 va ser la fi dels meus estudis per agafar l'arada.

Els col·legis eren allà on hi ha l'ajuntament, era el mateix edifici. Del costat de l'edifici fins al carrer i fins la font, el mestre tenia l'hort. Estava més enfonsat, i és que hi havia una bassa molt gran que s'allargava fins tot el baix que és ara can Moma. Aquesta bassa s'omplia amb aigües plujanes d'una bona part del poble, ara la carretera hi passa per sobre.

L'antic camí que anava de la Bisbal a Figueres passava el que és ara el carrer Tramuntana, seguia per l'Empordanet i fins a Tor, on hi ha can Paretas, i després seguia pel mig del poble. El camí que va de Tor, passa per darrere el Mas Jordi de la Tallada i se'n va direcció Jafre, és el camí antic de Girona. Tenint en compte que per als carruatges del poble de l'Escala era el camí per anar a Girona, ens hem d'imaginar les grans dificultats que es devien trobar, principalment les aigües i el fang que sortien pertot arreu.

El 18 de juliol de 1936 esclatà la guerra civil. Tot seguit es va descontrolar tot, uns contra els altres del mateix poble, i varen aparèixer odis i amenaces.

Un dia calorós d'aquell mes de juliol estàvem a l'era de can Solà. L'àvia d'aquesta casa era la germana de l'avi Francisco i es deia Joaquina. Aquell dia estàvem batent el blat; com es feia aquesta feina? Ara ho explicaré.

Primer, els sembrats se solien segar el mes de juny —abans se segava amb dalla, després varen venir les màquines tirades per animals—; del sembrat segat se'n feien feixos i es lligaven amb la mateixa planta; aquests feixos se'n deien garbes. Aquestes es posaven al mateix camp dretes de quatre en quatre fent una restinyera, unes davant les altres, i després es cobrien fent com un teulat per escopir l'aigua de la pluja.

Després hi havia un altre sistema que en deien gabions, posant-ne tres de dretes i unes quantes al voltant formant una rodona. Després, al cap d'unes setmanes, quan ja estaven ben seques, es portaven en carros a l'era.

L'era era un terreny net d'herbes i dur; allà es posaven les garbes dretes i l'espiga mirant endalt, ben juntes formant un gran cercle. Després s'hi feia pujar un parell de cavalls, lligats entre ells amb una corda de brida en brida perquè no se separessin. Una altra corda llarga anava de la brida del primer a l'home que es posava al centre de la rodona de les garbes perquè els cavalls fessin voltes i voltes fins que estigués ben trepitjat. Després se'ls enganxava un roieu de pedra que tenia més o menys un metre d'amplada, era tallat de forma cònica perquè al voltar en circumferència no marxés del lloc. També era tallat formant estries per trinxar millor la palla. La palla es girava unes quantes vegades, quan es veia que el gra estava ben destriat de la palla, amb forques de fusta, que eren ni més ni menys que branques d'arbre escollides que feien forma de forquilla, de la palla se'n feia un paller. Es clavava un pal molt llarg a terra i s'hi posava la palla al voltant en forma de rodona, fins que arribava a una alçària d'uns quants metres. La palla era molt estimada. Servia per posar-la a les quadres del bestiar perquè estiguessin còmodes i secs. Després, quan se'n treia, es portava als camps per a adob.

El gra s'apilava amb un estri que se'n deia remador, era una fusta planera amb un pal clavat, s'arrossegava endavant i així

es feia seguir el gra. Es formava un piló, a cada costat es posava una persona amb una pala de pues, i quan feia una bufada de vent es tirava el gra enlaire, d'això se'n deia ventar; d'aquesta manera, el vent s'emportava la brutícia i el gra que pesava més es quedava allà, però encara no quedava prou net.

Hi havia uns garbells que cada un tenia els forats diferents, més grossos o més petits, segons la classe de gra, blat, civada o faves. El garbell era lligat al final d'un pal que havia de ser prou llarg perquè a un home enfilat sobre una cadira li quedés el garbell a l'altura del pit. El vent era el principal aliat. Quan feia una bufada de vent, se sacsejava el garbell; el que quedava al garbell es tirava a l'altre costat. Després es repetia de cabàs en cabàs.

El gra net es recollia a cabassos i s'emplenaven els sacs que, ben lligats, es posaven al carro i es portaven al graner de casa. Tota aquesta feina era molt feixuga per la pols i la calor. Sempre tenien el càntir d'aigua i el porró envoltats d'una saca molla a l'ombra del paller o una figuera i així s'aguantava una mica fresc. Els càntirs de terrissa aguantaven molt fresca l'aigua. N'hi havia que eren negres i d'altres, vermells, d'un to envernissat, depenent del poble on es fabricaven, la Bisbal, Breda i altres pobles de la província de Girona.

Aquell mateix dia des de l'era vam veure unes corredisses de gent davant i al voltant de l'església que no eren normals. Ens hi vam acostar i es va dir que el capellà mossèn Llorenç, avisat per algú, s'havia d'amagar o si no el matarien. Crec que es va escapar entrant per una finestra de can Teixidor; després d'això ja no en sé res més.

Pels carrers del poble corrien homes vestits de blau marí amb un casquet del mateix color del qual penjava una borla vermella, i portaven una pistola al costat. Pertanyien als revolucionaris de la FAI i estaven obligant la gent a

el planter de casa
les millors varietats d'avui fetes a prop vostre

VIVERS DLP
Carrer del Pla, 4 - 17135 TOR (Girona)
Tel. +34 972 78 02 35 - Fax +34 972 78 03 76 - pareta@terra.es

Grup DL
75, Avenue Jean Joxé
49100 Angers-France - www.dalicom.com

DL
DAVIDOREAU-LECONNIERS
Vivers

treure tot el que hi havia dins l'església. L'altar major era molt bonic, tenia molt de valor, tot daurat. No el recordo gaire bé, només en tinc una visió. Crucifixos, imatges de sants, tot ho estellaven i ho treien a fora, on en feien un piló per després, en carros de la gent del mateix poble, fer-ho portar al Puig de la Boua per fer-ne una foguera. La rectoria també va ser saquejada i ho varen tirar tot per la finestra al quadró que hi ha darrere. Llibres, roba religiosa... era esgarriós el que es va viure aquell dia. La gent estava molt espantada, no es veien amb la vida segura. Tothom es va afanyar a amagar imatges, quadres, crucifixos que tenien clavats a la paret de sobre els capçals dels llits. El que sí que es va salvar va ser la vera creu, que és de plata, molt valuosa, crec que es del segle XV; se sap perquè fa poc, al fer-la netejar, es va trobar un paper amb una data que ho afirma. Em sembla que es va dir que va ser el mateix mossèn Llorenç que se la va emportar i va anar a parar al bisbat de Girona, i avui dia la tenim a la nostra església.

La creu de pedra que hi ha dalt del campanar també va estar amagada. És una donació d'en Pere de can Camallera. Aquesta creu estava clavada a la paret de sobre el portal del pati que tenen davant mateix de casa seva, la pedra que l'aguantava encara s'hi pot veure, que surt al carrer. La base i la creu era tot una talla. En Pere, per por de la repressió, l'escapçà arran de peu, la creu l'enterrà en un lloc i quan el 1939 es va acabar la guerra, la desenterrà i la donà al poble.

També recordo de la campana que varen tirar daltabaix del campanar que era la més grossa de les dues, es balancejaven quan repicaven i el soroll deien que es podia sentir des de la Costa Roja. Aquesta campana es va fondre per ser utilitzada per a material bèl·lic.

En aquell temps hi havia una persona encarregada de tocar les campanes, en deien el campaner. Cada diferent toc de campanes era un senyal i així la gent sabia aquell senyal què volia dir. Per les festes senyalades hi havia un repicament de campanes, batejos, casaments, defuncions, focs, o quan el peixater era a la plaça; després el peixater compensava el campaner per la feina feta amb una mica de peix. Crec que eren tres persones cada dia que al matí, migdia i vespre tocaven a àngelus, que era un moment d'oració i reflexió.

El proper 15 d'agost era la festa major del poble en honor de la mare de Déu. No es va poder celebrar perquè la religió estava perseguida, l'església estava destrossada i el capellà, fora i amagat. Les famílies de la Tallada la volien celebrar d'alguna manera, aquesta festa. Ho varen fer a taula, convidant els seus parents i amitats que vivien a altres pobles per poder estar unes hores en la seva companyia, ja que llavors, pels mitjans que hi havia, no es veien gaire sovint.

Havent dinat, la major part de la gent estava plegada davant de can Silvestre, que està a peu de carretera. Allà la gent prenien cafè; tenien també hostel, botiga de comestibles i la sala de ball, on els joves del poble hi feien comèdia.

En aquell moment de la tarda va córrer la veu que al riu Ter de Verges s'havien negat dos joves de Tor; un era un cosí nostre de can Berveió i l'altre em sembla que era de can Martí. La mare i jo estàvem allà amb tothom. Va dir la seva cosina de can Camellera: "Jo vull anar al riu", i va donar vint cèntims a la tia Salarina de can Camellera perquè en comprés uns caramels. Quan ja havien fet un bon tros de carretera, els venia un cotxe fent "esses", i es van dir entre elles: "Què fan aquests!". Era el cotxe del comitè del poble, que havia estat requisat pel comitè de la Tallada a can

El teu estil de vida

 Ferrer Cervià, s.l.
materials per a la construcció

PAVIMENTS, REVESTIMENTS PORCELLÀNICS, SANITARIS, AIXETES, MOBLES DE BANY,
MAMPARES, PARQUET I TOT TIPUS DE MATERIAL PER A LA CONSTRUCCIÓ

Av. de França, 192 • Tel. 972 17 34 42 • Fax 972 17 34 56 • ferrer.cervia@gmail.com

17840 SARRIÀ DE TER - Girona

Figueretes de Tor. Al cap d'un moment es giraren i com que la carretera és recta fins a Verges, veieren una corredissa de gent davant de can Silvestre, i la mare li diu a la seva cosina: "Reculem, que jo he deixat el nen allà, que alguna cosa pot haver passat". Per desgràcia, va passar; es trobaren en un moment horrible, la gent boja i esverada per la tragèdia que es vivia. La noia de can Silvestre, la Margarita, que es trobava ajaguda a una cadira esclafada i morta, l'avi de can Canals, en Fermí, ferit; al cap de vuit dies va morir. A una noia parenta de can Japot de Baix, filla de Jafre, li van haver d'amputar una cama. A mi, la mare, ja no m'hi va trobar, vaig marxar tot sol a casa; recordo que vaig trobar la Pilar de can Baristo, que també era una nena petita, i em digué: "Què tens, Francisco?". Li vaig contestar que tenia sang, duia la galta foradada, em van dir que havia estat amb el parafang.

Encara fa pocs dies, em vaig trobar en Pere de ca la Llúcia, que és una mica més gran que jo. Havien estat a la Tallada quan era petit on era can Torrent, i en vàrem sortir a parlar de tot això i em digué que va ser amb el tap del radiador.

La cicatriu encara avui se'm coneix, també em podrien haver matat. El metge de Verges, el senyor Ramon, era el que em curava la ferida.

Després, el senyor Ramon, un comitè se l'endugué a casa seva i el varen assassinar.

En la retirada de l'exercit republicà, que manava el general Negrín, va travessar el riu Ter a Verges. Els soldats passaven per la Tallada, un darrere l'altre, cansats, el fusell al muscle, la motxilla a l'esquena amb una manta enrotllada; feien molta pena. En aquell moment el poble de la Tallada era al mig del foc de l'artilleria dels dos bàndols.

El pare era a la guerra i la mare mai va voler deixar la casa. De tota manera, de companyia no n'hi faltava. El seu germà, en Pere, la seva mare, Irene, i altres persones s'hi acostaven.

El femer que hi havia a casa el varen utilitzar fent-ne un amagatall al qual entraven per un petit forat per amagar-se quan sabien que al poble hi havia gent sospitosa, perquè els homes tenien por que se'ls emportessin al front.

L'oncle Pere tenia llavors una ràdio, en tot el poble no n'hi havia cap més. Perquè no la hi prenguessin la va portar a casa. A la nit s'ajuntaven amics de confiança, com era en Nasi d'Ultramort, que d'aquell poble venia a peu a casa per escoltar la Pirenaica, que era una emissora andorrana per escoltar els informes de guerra, de com estava evolucionant. La tenien en un to baixet perquè no se sentís des de fora.

El menjar escassejava. Hi havia una família de Badalona que havia marxat de la ciutat pels bombardejos. Ell era un poller que venia a comprar al mercat del dimarts a Verges i era amic de l'oncle Pere. Els portà a casa i així també feien companyia a la mare. Doncs aquest home, que es deia Josep Lloveras, procurava anar als masos del voltant i fora poble per comprar el que li podien vendre per menjar. Aquesta família estava formada per en Josep, la Pepeta, la filla Quimeta i una seva amiga que es deia Tula. S'hi van estar fins que es va acabar la guerra, i passada aquesta, l'amistat va continuar.

Un cop va passar la guerra, van batejar la meva germana, que tenia un any i mig. La Pepeta en va ser la padrina i vàrem fer una gran festa.

Un dia en Jaumet de cal mestre ens va matar un porc que teníem per poder menjar i fer-ne tot el que es pot. Botifarra —les botifarres eren negres, de perol, dolces, i dels greixons

MAPFRE

OFICINA DE VERGES

Plaça Onze de Setembre, 10
T 972 78 08 08 F 972 78 05 42
17142 VERGES
Email: mustel@mapfre.com

**JARDINER
MACIÀ**

Construcció, Manteniment i Neteja de Jardins i Piscines

C/ Nord, 2 - Tel. 972 78 04 41
LA TALLADA D'EMPORDÀ

també se'n feien botifarres, amb ous i sucre—, també els greixons i el brou del perol on es bullien les botifarres servien per fer sabó; carn de cossi, que es posava amb sal en un cossi de terrissa com l'espina, i els ossos que es treien de la carn per després posar-la a l'escudella; carn confitada, que es cobria de greix per fer estofats, llloms, pernil, cansalada curada en sal i llonganisses.

Mentre en Jaumet estava netejant els peus, varen venir els del comitè a emportar-se el porc i l'única vedella que teníem i ens varen dir que el necessitaven per donar als refugiats que marxaven de la guerra que passaven per allà. Totes les protestes de la mare, en Jaume i aquella gent de Badalona no hi van fer res. Vàrem quedar sense porc i sense totes les botifarres que podíem fer. Quan ara veiem per la tele totes aquestes nacions en conflicte, una cosa així nosaltres també la vàrem passar.

Un dia al vespre, devia ser als últims de gener o als primers de febrer de 1939, la mare, jo i els amics de Badalona i també algun veí estàvem a baix, a les quadres de la casa, perquè ens semblava que allà estàvem més segurs. Vàrem sentir quatre explosions, i va ser que van fer volar el pont de Verges perquè als nacionals els fos una dificultat.

Els republicans varen posar una bateria al Puig de la Queca, a Tor. La bateria era comandada per un sergent fill de Verges i casat amb una noia de la Tallada que era de can Piu.

A l'altre costat del riu hi estaven els nacionals, tenien dificultats per passar-lo per l'aigua que hi havia. Quan tiraven

uns contra els altres el poble de la Tallada estava al mig dels dos focs. Fos per la mala punteria o perquè no tenien prou força per arribar al seu destí, queien al poble o al seu voltant. Els quadrons i horts que hi havia al costat oest del poble varen quedar plens de forats. A can Roger, al mig del poble, va entrar un obús a la cuina travessant la paret de pedra i per sort no va explotar. Aquesta paret dóna a migdia, això vol dir que venia del costat dels nacionals, i després, al costat de la paret de fora del pati també hi va caure un projectil. Nosaltres estàvem dins la

casa. Quan passaven els projectils i xiulaven deien que aquell ja havia passat. Molta gent anaven a can Pau. La casa era del meu oncle, Pere Blanch, i hi ha una torre que és quadrada i unes parets molt gruixudes, allà creien que estaven segurs. Un dia es presentà allà amb la gent a dins la torre l'avi Piu amb un projectil mig explotat a les mans i a la gent li va fer molta por. En Piu era el sogre del sergent que estava a Tor disparant. Segurament ell no en sabia res, a l'altra banda del riu amb els nacionals hi havia un tinent també fill de Verges que era en Paco, el veterinari; ell va ser qui va guiar les tropes nacionals a un conegut pas que coneixia on no hi havia gaire fondària al riu. I així els va facilitar el pas.

M'agradaria explicar-vos de quan era una mica més grandet. Seguia estant una vida molt humil, la roba es feia durar molt, els pantalons quan se foradaven s'hi posava un pedaç i quan aquest era dolent, se n'hi posava un de més gros. Per als festius ja en tenien uns per a l'ocasió que no eren apedaçats. Les espartenyas, que eren d'espart, duraven poc, vuit dies i ja

Cal FÍSIO
Fisioteràpia | Rehabilitació
David Resta i Maurici
Col·legiat núm. 3040
Església, 9 · TOR
Tel. 652 666 727
calfisio@calfisio.cat

EM CAT MATERIALIA
GRUP

Materials per a la Construcció

Tel. 972 780 524 info@materia.es

www.materia.es

ensenyaves els dits per davant i les soles buidades. Fossin com fossin, anàvem a jugar a futbol amb tots els companys amb una pilota de cuir que compràvem entre tots, i en Pere Canals era el que es cuidava d'inflar-la. Anàvem en una era que tenia molt d'espai que estava davant de can Xico Macià. Les eres estaven plenes de pallers i palleres on grataven els pardals per menjar-se el gra que hi havia al mig de la palla. A l'estiu anàvem a banyar-nos tota la colla a unes gorges que hi havia al torrent, que se'n deien les gorges d'en Valls. Ho fèiem a les vacances de l'escola o fora del seu horari o doctrina i rosari.

El que recordo amb més enyorança és la natura, que ha estat un pecat mortal el que s'ha fet perdre. Ja no tornarà més. Voldria, en fer caminades i amb bicicleta com s'acostuma a fer ara, que se sentissin cantar les paputs quan arriben, que ens volen dir que ha arribat el bon temps i que la primavera ja la tenim aquí. Aquells oriols de groc i verd molt bonics que sortien dels forats que feien als marges, i quan sortien es deia que el temps canviaria. Sentir i veure en el pla els rossinyols refilant en les bardisses, ombradisses de les vores dels recs, la gualleres cantant al mig de les userdes i sembrats o a la vora dels recs dels camins tot ple de granotes saltant de l'aigua del rec. O un pescador amb la canya i l'ham pescant tenques i mirallets entre les balques en un rec. O un altre en la riera amb un botiró pescant anguiles. Que bonic, tot això. En els aspres, veure unes quantes perdius una darrere l'altre o en volada o sentir-les sacsejar. A l'estiu, les tórtors als arbres, les gualleres també als aspres, totes les aus en diferents cants.

A l'hivern moltes varietats d'ocells que venien de països més freds se'n veien en grans volades. Tits, pinsants que estaven pels aspersets, també els tors i les merles, que espiraven per les torrenteres i quan passaves sortien fent molta fressa, anant pels olivets. Si tenies set, a qualsevol torrent o rec que corria l'aigua et podies ajupir i beure'n. Tot això era un bé de Déu, només per als qui ho hem viscut. A mi em satisfà poder-ho explicar.

Tots aquests ocells no tenien perjudici a la pagesia; s'alimentaven d'insectes, de cucs de la terra i llavors de les herbes. Era molt bonic quan estaves llaurant, tot darrere teu amb voladetes t'anaven seguint picotejant quan es ratllaven les userdes, que era al pic de la fred, s'empenava de molts d'ells, venien fredelugues, bernats pescaires... Eren ocells de mida gran, tenien el coll i les cames molt llargues, semblants a les cigonyes. D'un any a l'altre no es coneixia si n'hi havia més o menys tot que es paraven ballestes. A la nit, amb llums de *carburo* i una pala de fusta, anàvem per les bardisses i les alzines on dormien i els fèiem sortir i al moment els donàvem un cop. Aquells ocells que matàvem els covíem a l'ast; eren enforquillats en un broc d'olivera amb una punxa al cap, els amaniem amb oli, sal i pebre, i cuits a una distància de la brasa. Són molt bons!

Hi havia aus rapinyaires de diverses espècies com corbs, grues, moixetes, mussols, fins i tot alguna àguila. A les torres i campanars, s'hi amagaven xibeques, que era com un mussol però més gros, amb les plomes blanques, i a la nit se sentia un to agut que feia "shhhh". Feia una mica de basarda, sortia de nits a la caça de ratolins. Aquestes aus rapinyaires feien de netejador dels animals morts que hi poguessin haver a qualsevol lloc.

Tot això ha desaparegut a mesura que hem anat avançant, però també s'ha millorat en altres aspectes de la vida.

Els anys passaren i em vaig casar amb la Maria, vàrem tenir dos fills, en Josep i la Irene, i també dos néts, en Gerard i l'Alba.

He viscut molts anys fora de la Tallada. Conservo la casa on vaig néixer, em sento talladenc de sempre, vinc tot sovint i quan em trobo en Vicenç Paleta i en Lluís Pastor la fem petar recordant vells temps.

FRANCISCO ALEMANY

ICA
International Camping Assistance S.L.
C/ La Bisbal a Figueres, s.n. (C/31, Km 359)
17134 La Tallada d'Empordà GIRONA
Shaun Jennings mobile: (0034) 629 743 327
director tel/fax: (0034) 972 780 638
email: info@icasl.net
Servei de bugaderia i Venda de mòduls

CARNS I EMBOTITS
Can Raliu
CARNS I EMBOTITS
Plaça Major, 6 - Tel. 972 64 06 03
LA BISBAL D'EMPORDÀ
C/ Major, 67 - Tel. 972 76 80 18
JAFRE

Què és una balança fiscal?

Imaginem una balança d'aquelles antigues que tenien dos plats. En un plat hi posem els diners que una comunitat autònoma aporta a l'Estat i en l'altre, els diners que l'Estat retorna a la comunitat autònoma. Doncs això representa una balança fiscal. Si en els dos plats hi ha els mateixos diners, la balança està equilibrada. En cas contrari, si la comunitat autònoma aporta més del que rep, llavors direm que té dèficit fiscal, i si rep més del que aporta, direm que té superàvit fiscal. Fàcil, no?

» D'acord, però podríem concretar-ho més?

I tant. Agafem per exemple Catalunya. Una part dels impostos i també les cotitzacions socials que paguem ciutadans i empreses de Catalunya van cap a l'Estat, qui rep aquests diners, els ajunta amb els que recull de les altres comunitats autònomes i els redistribueix de nou. Als catalans, igual que als altres ciutadans de l'Estat, ens arriben diners de l'Estat de forma directa pel pagament de les pensions, serveis públics i inversions, i de forma indirecta mitjançant els diners que l'Estat aporta als ajuntaments i a la Generalitat pel seu finançament.

» Per què ho fa això, l'Estat?

En tots els països hi ha territoris més rics i més pobres. A través d'aquesta redistribució, l'Estat és l'encarregat de traspassar diners dels més rics als més pobres. La majoria de països desenvolupats tenen aquest mecanisme de redistribució de riquesa entre els territoris, i també ho solen fer públic perquè els seus ciutadans coneguin el grau de solidaritat que aporten o reben.

» Així, per calcular la balança fiscal, n'hi ha prou amb fer sumes i restes?

No és tan senzill, en realitat tècnicament és bastant complicat calcular una balança fiscal. Posem un parell d'exemples per entendre millor la dificultat del tema:

EXEMPLE 1: com sabeu, l'Estat ha invertit diners a Catalunya per fer l'AVE. Com afecta això la balança fiscal de Catalunya? Una manera de veure-ho és que ja que la inversió s'ha fet a Catalunya, tot va al plat de les contribucions de l'Estat a Catalunya. Ara bé, gràcies a l'AVE, un madrileny o un aragonès poden venir més fàcilment a Catalunya, per tant, una altra manera de veure-ho és que la inversió de l'Estat per fer l'AVE a Catalunya s'ha de repartir entre Catalunya i la resta

de comunitats autònomes, ja que també beneficia ciutadans de les altres comunitats autònomes.

EXEMPLE 2: imagineu una empresa empordanesa que produeixi vi a Catalunya i el distribueixi a Múrcia. Aquesta empresa paga l'impost de societats a l'Estat. Una manera d'interpretar aquesta aportació és que com que el paga una empresa catalana, això s'ha de comptar com a aportació de Catalunya a l'Estat. Ara, també es pot argumentar que com que aquest impost és sobre el benefici i el benefici s'ha guanyat gràcies al fet que algun murcià ha comprat (i gaudit) un bon vi empordanès, almenys aquesta part s'hauria de comptar com a aportació de Múrcia.

» Aleshores?

Doncs que tots dues maneres d'interpretar la qüestió en cada exemple són considerades tècnicament correctes; una està més orientada a definir balances fiscals del territori, i

l'altra, a definir balances fiscals dels ciutadans que viuen en el territori. Per això, sempre que es parla de balances fiscals s'ha d'especificar quin dels dos mètodes s'ha utilitzat per calcular-la.

» I Catalunya com queda?

Segons el primer mètode, anomenat de flux monetari, Catalunya tenia el 2010 un dèficit fiscal d'uns 16.000 milions d'euros, i segons l'altre mètode, anomenat de flux de benefici, Catalunya tenia un dèficit fiscal d'uns 11.000 milions d'euros, el que en termes relatius representa respectivament un 8,5% i un 5,8% del PIB, és a dir, una pasta.

» És just, això?

Catalunya, com que és un territori ric, normalment sempre tindrà dèficit fiscal amb l'Estat espanyol. Ara bé, la pregunta rellevant és si en tenim més del que és raonable. És a dir, que som solidaris està clar, ara faltaria analitzar si abusen de la nostra solidaritat. Com es pot saber? Doncs hauríem de veure si a Catalunya s'aplica el criteri segons el qual un territori hauria de pagar en proporció a la seva riquesa i hauria de rebre en proporció a la seva població. Aplicant aquest criteri tant lògic

i raonable, els càlculs mostren que la majoria de comunitats autònomes de l'Estat Espanyol que tenen superàvit fiscal en tenen més del que haurien de tenir i la majoria de les que tenen dèficit (entre les quals hi ha Catalunya) també en tenen més del que haurien de tenir. Per tant, a l'Estat espanyol hi ha una redistribució excessiva, i a Catalunya el dèficit hauria de ser més baix. En altres paraules, a Catalunya som bastant més solidaris del que ens tocava.

» En conclusió

El coneixement de les balances fiscals ens hauria de permetre respondre a la pregunta següent: quina capacitat de despesa tindria un territori si es quedés amb tots els ingressos que genera? Sabem que existeixen uns diners que van dels territoris a l'Estat, i uns que tornen de l'Estat als territoris, però com hem vist no hi ha una única manera de determinar-los. En qualsevol cas, sempre hi ha un saldo, una balança fiscal, i és imprescindible que els territoris tinguin un coneixement clar i transparent de quin és i com s'ha calculat aquesta balança fiscal, perquè en cas de desequilibri injustificat puguin reclamar amb raó els drets que li corresponen.

CARLES GISPERT PELLICER

jardins marc
construcció i manteniment

Marc Costey Romans
tel. 617157437 - 972 78 03 05
plaça de l'església 1, Marenyà
La Tallada d'Empordà 17134 (Girona)

PAUET
ELABORACIÓ DE PRODUCTES LÀCTICS

Agroalimentària FIDO, SCP.
Mas Benito, s/n. 17143 JAFRE - Girona
Tel. 972 76 83 55 - 616 659 357

CENTRE IMATGE ARISMA

HORES CONVINGUDES:
Lidia Ferrer
Tel 616 664 375
E-mail: esteticaarisma@gmail.com

Tramuntana, 13. Bellcaire d'Empordà.

Servei de Perruqueria
Servei d'Estètica
Quiromassatge
Teràpies Alternatives
Aromateràpia
Reflexoteràpia
Moxa Alquímica
Depilació IPL (Laser)
Altres.....

10% Descompte
productes
Alquímia

MIQUEL PLANAS
Pintor

... pintem: despatxos, botigues, cases, façanes, etc.

675 903 373
c/ Tramuntana, 18 17142 - VERGES

Karate

Aquest any a les extraescolars de l'escola han fet karate els dilluns a la tarda.

És divertit; en Pep ens ensenya moltes coses: a defensar-nos, salutacions en japonès...

Eloi Agustí Cufi
Marenyà

Dansa de la Mort

Aquest any vaig participar a la processó dels petits a Verges durant la Setmana Santa. Cada dia assajàvem una hora i mitja. Al principi érem deu nens, però només agafaven els cinc que saltaven més bé. Nosaltres érem esquelets. Cada esquelet tenia un objecte, jo tenia el platet. El dia de la processó ens van donar les disfresses, el casc, uns mitjons, sabates i una camiseta, tot pintat d'esquelet. Quan ballàvem la gent ens donava diners. Durava molt de temps i estàvem molt cansats. Després de la processó hi havia pica-pica i ens van donar els diners que vam recollir.

M'ha agradat tant que l'any que ve hi tornaré.

Adrian Xavier Wilson
Marenyà

La família d'en Biel

Hola, veïns i amics de la Tallada,

Em dic Biel, diuen que sóc el nen més jovenet del poble, vaig néixer el 13 de febrer. Molts de vosaltres ja m'heu vist pel poble i coneixeu els meus pares; per als que no ens coneixen encara, vull presentar-vos el meu pare, en Rodrigo (que els amics li diuen Rorro), i la meva mare, que es diu Irene.

Els papas tenen 33 anys i són parella des dels 20, es van conèixer i van viure a Badalona fins que, ara fa més de quatre anys, van prendre la decisió de deixar la ciutat per viure en un poblet ben maco i acollidor: la Tallada d'Empordà.

Al papa li agraden molt els animals i la natura, i a la mama li agrada molt passejar escoltant els ocellets i les seves passes al camí! Tots dos es coneixen molt bé, són un equip, i jo... ara en formo part. Ara mirarem junts els estels a les nits d'estiu, i el papa diu que té moltes ganes d'explicar-me quines constel·lacions hi ha!!

Tot i que troben a faltar la família i els amics de sempre, no n'hi ha pas per tant, ja que en poc més d'una hora estem nosaltres allà per visitar-los o ells a casa nostra. Aquí som molt feliços i no canviem la Tallada per res. Els papas van trobar molt més que una casa on viure-hi, és un poble amb vida, amb gent molt propera, amb ganes de saludar i coneixen's, un poble on fer créixer la família... Hi han fet nous amics, i sempre que poden s'apunten a les activitats que proposa el poble, la mama fins i tot ha estat participant a la comissió de festes i a l'ANC territorial de la Tallada... encara que ara ha fet un descans, perquè només té ulls per a mi!

Tinc molta sort d'haver nascut en aquesta família. Tots em fan sentir molt estimat i els papas em fan riure tot el dia; la nostra gossa, la Lola, em llepa els peus sempre que pot, li encanta fer-me pessigolles, i la Pícara, la nostra gata... bé, ella dorm més que jo!

Els meus avis, les meves tietes i el meu cosinet vénen a casa tant com poden, m'encanta que em petonegin, m'abracin ben fort i em diguin com de guapo i simpàtic que sóc!

El meu cosinet, en Joel, que farà 7 anys a l'agost, diu que quan sigui més gran, m'ensenyarà a anar en bicicleta i fer salts de bomba a la piscina... Jo encara no sé què volen dir aquestes coses, però semblen força divertides! El nostre iaio és al cel i es diu Ramon, diu la mama que ens vigila i ens cuida perquè estiguem tots bé. La mama el troba molt a faltar, perquè fa dos anys que ja no hi és, diu que li hauria agradat que el conegués, perquè m'hauria estimat molt i molt, tant com ho va fer amb en Joel... Jo li pico l'ullet a la mama amb un gran somriure dels meus i llavors torna a estar contenta.

Bé, aquesta és la meva família, m'acomio de tots vosaltres, espero que us hagi agradat llegir aquestes línies. Quan sigui una miqueta més gran potser tornareu a llegir sobre nosaltres a l'ASPRE i PLA.

Que tingueu un molt bon estiu!

**INSTAL·LACIONS
JAUME**

JAUME PASCUAL PIBERNAT
Mòbil 607 234 388

Tel./Fax: 972 780 388 jpascual@sitelcon.com
C/ Major, 7 - 17134
LA TALLADA D'EMPORDÀ (Girona)

Tres propostes teatrals per a l'estiu

Onze. Nou. CATorze

De cares a l'estiu i a pocs mesos de la commemoració del Tercer Centenari del setge de Barcelona, us volem fer una proposta teatral que us pot resultar molt interessant: *Onze.Nou.CATorze (1714)*, un musical per a tots els públics que ens farà viatjar fins a l'11 de setembre d'aquell any. L'obra ens narra el viatge en el temps que fa l'Otger, un adolescent de catorze anys, cap a les darreres hores del setge de Barcelona.

Tota la història l'explica l'Otger quan ja té 80 anys, el 2080, i es tracta d'un viatge iniciàtic cap al passat que permet al protagonista conèixer millor qui és ell i les raons del seu present.

Sota la direcció de Pere Planella, qui en comparteix l'autoria amb Víctor Alexandre i Roger Cònsul, aquesta obra és una

dramatúrgia que neix de l'escriptura, la producció i l'exhibició al TNC, l'any 2012, de *Trifulkes de la Katalanatribu* i de la proposta de Zitzània Teatre de crear espectacles teatrals per a tots els públics basats en la història de Catalunya.

Les representacions tindran lloc els propers dies 17 i 18 de juliol al Convent de Sant Agustí de Barcelona dins

del marc del festival Grec i comptaran amb música original de Toni Xuclà i cançons amb lletres de Joan Vilamala.

Si voleu conèixer millor els fets històrics de 1714 i voleu gaudir d'una animada tarda en família al teatre, aquesta pot ser una bona opció.

El fill de l'acordionista

La representació escènica que us proposem en tercer lloc sí que està basada en una novel·la i es tracta d'una de les grans obres de **Bernardo Atxaga (pseudònim de Joseba Irazu)**, l'escriptor en euskera més traduït arreu del món. Poeta i novel·lista, escriu en basc i castellà, té més de vint llibres de literatura infantil i juvenil, ha realitzat guions radiofònics, obres teatrals i lletres de cançons. Entre les seves novel·les cal destacar *Obabakoak*, *L'home sol* i *Aquells cels*, totes tres guardonades amb premis literaris importants.

El muntatge, produït per **Tanttaka Teatroa** i que porta per títol *El hijo del acordeonista (Soinujolearen semea)*, s'ha representat a Montjuïc del dimecres 11 al diumenge 15 de juny i la primera funció va ser en euskera sobretitulada en català; les altres tres van ser en castellà.

L'obra és una epopeia que narra en diversos temps, llocs i estils la història de dos amics des de la infantesa: el Joseba

i el David, el fill de l'acordionista. Des dels anys trenta fins a les acaballes del segle XX, d'Obaba a Califòrnia, de la infantesa a l'escola als inferns de la guerra i de la violència. Obra de memòria, nostàlgia, amistat i enyorança, amb l'amor per única redempció ("l'amor el va rescatar de l'infern").

Si encara no coneixeu la novel·la, ara és un bon moment per llegir-la i, si heu tingut l'oportunitat de veure'n l'adaptació escènica, després podreu comparar-la.

Nadia

També dins de la programació del Grec d'aquest estiu, del 24 al 27 de juliol trobem una altra representació que no parteix de la ficció sinó de la vida mateixa: la de la Nadia Ghulam, autora i protagonista de la representació, una noia afganesa de 27 anys que quan en tenia vuit va patir greus ferides a causa d'un bombardeig. La perseverança de la seva mare li va salvar la vida. Instaurat el règim dels talibans i amb greus seqüeles físiques, va haver de fer-se passar per un noi durant gairebé deu anys per mantenir la seva família. El 2006, gràcies al treball d'una ONG, viatja a Barcelona, on estudia cooperació social.

Mitjançant aquesta obra teatral es vol divulgar la cultura afganesa i la situació de les dones en aquell país, però també fer-nos reflexionar sobre tots nosaltres, les nostres creences, l'amistat, l'educació, la informació i la llibertat.

Nadia és "un diàleg entre cultures".

MARGARITA VIDAL

Club De Lectura de CaMaTorTa

Amb la Núria Esponellà.

Miquel Fañanàs, autor de *La Bruixa de pedra*.

Amb l'Esther Blanco.

Continuem amb les trobades mensuals per comentar obres els diumenges a la tarda. A l'hivern, a les 6, però quan ja ve el bon temps hem anat a La Caseta a les 7 de la tarda per no passar calor i hem aportat opinions i experiències de lectura, que sempre s'acaben amb un bon berenar.

Al gener es va comentar ***El cafè de la joventut perduda***, de Patrick Modiano.

El 2 de març ens va acompanyar en Miquel Fañanàs, autor de ***La bruixa de pedra***, que va tenir l'amabilitat de venir des de Girona a comentar-nos la seva novel·la.

El 6 d'abril, tal com teníem programat, l'Esther Blanco ens va explicar tot el que hi ha darrera de la creació de la seva obra ***Mals hàbits***, vam compartir amb ella una bona estona i vam gaudir de la seva simpatia.

El 4 de maig, sense la presència de l'autora, la novel·la de la Maite Carranza ***El fruit del baobab*** ens va fer mantenir una

conversa molt interessant sobre temes durs com l'ablació, el masclisme, la situació dels immigrants i d'altres.

I la darrera trobada fins ara ha estat en companyia de la Núria Esponellà per parlar-nos del procés de creació de la seva darrera novel·la publicada, ***Una dona d'aigua***.

Des d'aquesta pàgina volem tornar a donar les gràcies als autors que ens han acompanyat desinteressadament, els quals ens han explicat molts aspectes interessants sobre la creació i interpretació de les seves respectives obres.

Ens tornem a trobar el 6 de juliol a La Caseta de la Tallada d'Empordà per comentar ***Un cel de plom***, de la Carme Martí, una novel·la excel·lent.

Si encara no ets del Club de lectura de Camatorta, anima't i participa-hi.

MARGARITA VIDAL, Impulsora del Grup de Lectura

Un recorregut per la ment i les relacions

Passejant per la fira ErAquari, celebrada fa uns dies a la Tallada, el clima que es respirava era tranquil, acollidor, facilitador, alegre i estimulador. La salut ens interessa a tots i la salut és molt més que no patir malalties, és un estat que ens ha d'apropar al gaudi, a la felicitat, a la llibertat i a la solidaritat.

Les emocions com ara la ira, la por i el fàstic ens allunyen del benestar i de la salut, els sentiments com la culpa, la tristesa i l'ansietat ens limiten la capacitat de processament mental i de "digestió" de les experiències. Al contrari, els sentiments d'amor i amistat, de llibertat i poder ser conscients de nosaltres mateixos (com diferents tècniques corporals i mentals intenten) són font de gaudi i de salut.

L'emoció és proporcional a la importància vital i relacional que té l'experiència. D'aquesta manera, un estat de dependència comporta vivències més determinants en relació amb aquella persona de qui depenem. Això està a la base de la característica diferencial que tenen els records i patrons de resposta emocional que es gesten a la infantesa, etapa de dependència per excel·lència.

Els humans som éssers socials. Estem constituïts per ser interdependents. La soledat en un nadó comporta la seva mort, la soledat en els vells es correlaciona amb depressió. La soledat en altres èpoques de la vida es combat malaltissament amb relacions precipitades o bé recurrent a drogues o alcohol.

La nostra ment conscient té per essència la cerca de significats. Si no ens sabem explicar un fenomen ens n'inventem una explicació. Així s'han creat i es creen les supersticions i moltes creences. La lluita per saber la veritat és una lluita sense fi. El que no és èticament sostenible és que les creences, per generalitzades que siguin, serveixin per justificar la violència i la falta de respecte envers l'altre.

Els primats disposem en el cervell del que s'anomena "neurons en mirall", és a dir, grups de neurones que s'activen en funció del que els altres fan, com si nosaltres també ho féssim. Podem dir que captem no només l'acció, sinó l'emoció que l'anima. Això està a la base de l'empatia i de la capacitat de ressonància i de comprensió de l'altre per identificació, és una funció mental bàsica per a les relacions personals.

Sabem que més del 80% de la comunicació es canalitza per vies no verbals, habitualment inconscients, i que la metacomunicació és determinant per a la identitat. Les actituds internes es trans-

meten sense control de la nostra voluntat conscient. Trobem que són condicions determinants per a l'aparició de simptomatologia psiquiàtrica factors comunicacionals com ara la "desconfirmació", és a dir, aquells elements comunicatius que diuen que el receptor de senyals no és important, no és ningú. Això és especialment greu quan l'emissor d'aquesta comunicació no verbal és una persona molt important, com pot ser un dels pares, qui sovint amb paraules està dient el contrari.

Bé, les necessitats bàsiques per a un bon desenvolupament personal i mental són sobretot la seguretat i l'afecte. El nen necessita un clima que el reasseguri com a persona en la seva individualitat i el valor per si mateix.

Garantir un clima que comporti amor, contenció de patiment, esperança i capacitat de pensament (entesa com a elaboració mental de les emocions que potencia la llibertat psíquica i la creativitat) no es fa perquè hom vulgui, sinó perquè tinguem les actituds saludables suficientment lliures de conflicte per generar-les.

Si us fixeu aquestes necessitats bàsiques les tenim sempre en major o menor mesura i són inherents a necessitats bàsiques de l'ésser humà per més que evolucioni la societat i la família. El que canvia quan ens fem adults és que si hem aconseguit introjectar dins nostre uns esquemes relacionals familiars saludables, això ens permet certa independència i superació del que ens fan les persones tòxiques.

Aprendre a modelar i a "pair" les nostres emocions i sentiments es pot entrenar. Potser caldria (com fan en escoles finlandeses) fer classes pràctiques per a la gestió de les emocions, però potser també caldria començar per l'aprenentatge dels pares, per tal que siguem capaços de donar el millor de nosaltres mateixos. La delegació en l'escola de l'educació dels nostres fills només pot ser parcial i hem de fer equip educatiu amb ella.

DR. LLUÍS ALBAIGÈS I SANS

Metge psiquiatre, psicoanalista, president de la Secció col·legial de psiquiatres de Barcelona, Director dels serveis de salut mental de l'Hospitalet.

És Festa Major

S'acosten les festes majors dels nostres quatre pobles. Per això presentem un recull de refranys que fan referència a aquestes diades tan assenyalades pels veïns i també unes que fan referència als patrons de cada un dels nostres pobles.

- Quan el campanar campaneja, festa és o festa rodeja.
- A la festa del patró: repicar, coets, música i sermó.
- Vestit nou, senyal de festa.
- Qui a festa major va, hostes va a buscar.
- A la festa de Tor, el que se la fa se la menja.
- Per anar a festa major, treballa ara ferm i fort.
- Per anar tirant, de la bóta de l'entrant; per a fer festa major, de la bóta del racó.
- Festa sense menjar festa no fa.
- Les festes majors causen dolors.
- Les festes majors al ventre causen dolors.
- No és bona festa la que no comença dissabte al vespre.
- No és el mateix fes-te fotre que fotre festa.
- A la dona ballar i a l'ase bramar, lo diable li ho degué ensenyar.
- Dia de festa, dejuni de bèstia.
- A putes i a músics no els paguis per endavant.
- Músic pagat fora mal de caps.
- Músic pagat no fa bon so.
- Allioli, pa torrat, aiguardent i figues seques fan ballar endimoniat.
- Amb dones i bèsties no vagis a festes.
- Amor de festes de carrer, el millor no val un doblor.
- El qui s'agrada del ball, de festa en festa va.
- El qui és ballador, sempre li dura l'acció.
- Festa sense menjar, fa de mal passar.
- Festa sense menjar, festa no fa.
- Dia de festa, dejuni de bèstia.
- Després d'una festa major, una sopa amb oli.
- Després de les festes es queden les bèsties.
- Acabar com el ball de Parra: sense cordes ni guitarra.
- Ai, quin dolor!, quina tristor, l'endemà de la Festa Major.
- Després de festa, pesta.
- Després de la festa major, gran tristor.
- Després de la festa, el goig ne resta.
- Després d'un dia de festa en calen tres de repòs.
- Després d'una festa major, pa de sègol amb oli.
- Després d'una festa major, pa sucats amb oli.
- Després d'una festa major, una sopa amb oli.
- Després de les festes es queden les bèsties.
- Acabar com el ball de Parra: sense cordes ni guitarra.
- Festes passades, coques menjades, roba bruta, bossa buida.

REFRANYS DELS PATRONS DELS NOSTRES POBLES:

LA TALLADA, Patrona Santa Maria, 15 agost

- Per Santa Maria, s'escurça el dia.
- Per Santa Maria, vés a veure la vinya; tal com la veurà la veremeràs.

- Aigua per la Mare de Déu d'agost, treu oli i aigua al most.
- Des de la Mare de Déu d'agost a Sant Miquel no hi ha cap pluja que faci bé.
- Dormir més que la Mare de Déu d'agost.
- La Mare de Déu d'agost amaga el conill al cau i Sant Miquel l'en trau.
- La Mare de Déu d'agost, diada molt senyalada; madura algun raïmet i cau alguna avellana.
- Per la Mare de Déu d'agost pinta el raïm i per la de setembre ja es pot collir.
- Per la Mare de Déu d'agost, a les set ja és fosc.
- Pluges per la Mare de Déu d'agost, resta oli i aigualeix el most.
- Pluja per la Mare de Déu d'agost any de most.

CANET, Patró Sant Mateu, 21 de setembre

- A Sant Mateu, verema arreu.
- Per Sant Mateu sembra del teu o de qualsevol arreu.
- Per Sant Mateu sembra el teu vi, i si no en tens, vés a Manlleu.
- Per Sant Mateu, el raïm meu, i el meló, teu.
- Per Sant Mateu, l'estiu adéu.
- Per Sant Mateu, la neu al peu.
- Per Sant Mateu, sembra del teu.
- Per Sant Mateu, tan llarga la nit com el dia trobareu.
- Per Sant Mateu, tant s'hi veu com s'hi no veu.
- Per Sant Mateu, vigila el cau de la guineu.
- Pluja per Sant Mateu, porc, verema i bens arreu.
- Pluja per Sant Mateu, porcs, corders i vinya arreu.
- Qui no sembra per Sant Mateu, sembra pel mes d'Advent.
- Sant Mateu arribat, verema el savi i l'orat.
- Tardorada vertadera, per Sant Mateu l'aigua primera.

TOR, Patró Sant Climent, 23 de novembre

- Per Sant Jaume, festa a Albons; per Sant Joan, a Bellcaire; per Sant Climent a Tor; Santa Màxima a l'Escala.
- Per Sant Climent, el fred reganya les dents.
- Sant Climent porta l'hivern.
- Sant Climent, bona terra i mala gent!
- Si per sant Climent fa vent, bon hivern.

MARENYÀ, Patró Sant Esteve, 26 desembre

- Durar de Nadal a Sant Esteve.
- Per Nadal i Sant Esteve, cadascú a casa seva.
- Per Nadal, pas de pardal. Per Sant Esteve, pas de llebre.
- Per Sant Esteve conill i llebre.
- Per Sant Esteve, cada ovella a casa seva.
- Per Sant Esteve, plou i neva.
- Per Sant Esteve, un pas de llebre.

FESTA MAJOR
La Tallada d'Empordà
Divendres 27 juny
18'30h. partit futbol infantil
20h. Partit futbol solters-casats
Dissabte 28 juny
12h. Missa solemne
17h. Espectacle infantil "El pot petit"
18'30h. Sardanes
23'30h. Concert i Ball amb
Orquestra Costa Brava
i Dj

Festa Major Tor 2014
DISSABTE, 12 de Juliol
A les 12 del migdia:
MISSA SOLEMNE
A les 7 de la tarda:
Audició de SARDANES
per la Cobla LA CERVIANENCA
A la mitja part:
Pregó a càrrec de Josep Tero
A les 12 de la nit:
BALL DE NIT, amenitzat pel grup XAROP DE NIT
DIUMENGE, 14 de Juliol
A 2/4 de 7 de la tarda:
Cercavila a càrrec dels GRALLERS DEL MONTGRÍ
i tot seguit xocolatada al Casal
A 3/4 de 8 de la tarda:
Espectacle d'animació infantil
a la plaça del poble
a càrrec del XAROP DE CLOWNS
A les 9 del vespre:
SOPAR POPULAR a la Plaça

**Festa Major
de Canet 2014**
Dissabte 27 de Setembre
A les 17 h
JOCS DE CUCANYA
i xocolata per a tothom
Diumenge 28 de Setembre
A les 12 h
OFICI SOLEMNE
acompanyat pel grup SAMARA
i, tot seguit, concert
A les 14 h
DINAR DE GERMANOR
A partir de les 17 h
Música a càrrec dels veïns de Canet
amb la discomòbil CRAC.K-NET

Festa Major de Marenyà
DISSABTE 1 D'AGOST
A les 22 h
Concert de Jazz
a l'església de Marenyà
DISSABTE 2 D'AGOST
A les 17 h
Espectacle infantil
A les 21.30 h
Sopar de Festa Major i Ball
a la Plaça President Companys
DIUMENGE 3 D'AGOST
A les 12 h
Missa solemne
acompanyada pel Cor de la Tallada

La prova del pollastre

L'organisme d'aviació dels Estats Units, US-FAA, va publicar una pàgina web, que ja està desactivada, on descrivia un dels seus dispositius més enginyosos. Aquest dispositiu buscava comprovar la resistència del vidre dels parabrises d'aeronaus i consistia en una espècie de canó que disparava un pollastre mort en direcció al vidre de l'avió que es volia provar.

El tret era exacte i reproduïa la velocitat amb la qual un ocell impactaria a l'avió en ple vol. Teòricament, si el parabrisa resistia a la prova de l'impacte en la carcassa, aleshores certament suportaria una col·lisió amb un ocell en un vol real. En les pràctiques, el dispositiu va funcionar perfectament, amb centenars de proves fetes a la seva seu dels Estats Units.

Una empresa, que estava desenvolupant una locomotora superràpida, va trobar aquesta pàgina web i es va interessar pel canó de pollastres, pensant d'aplicar la idea als parabrises del seu nou tren d'alta tecnologia en fase final del projecte. Va establir contacte amb la US-FAA, va aconseguir que els deixessin un canó prestat i va procedir a efectuar el

test. Al primer tret, el pollastre va rebotar el vidre frontal del tren, va trencar el panell d'instruments, va trencar la cadira de l'enginyer, va ferir dos tècnics i va volar fins al fons de la locomotora, on va estavellar-se contra la paret i va deixar a la xapa un gran forat. Els enginyers van quedar completament perplexos amb el sorprenent i violent resultat. Van documentar l'escena amb detall, van fer-ne fotos digitals, van gravar declaracions de testimonis oculars, van elaborar documents tècnics i van enviar tota la informació en un arxiu "zip" a la US-FAA via e-mail, en què demanaven què era el que havien fet malament.

Els tècnics nord-americans van estudiar curosament la documentació rebuda.

Van respondre, en un e-mail sec i directe: **"Descongelin el pollastre"**.

Hi ha qui diu que és una història verídica...

Recepta de cuina

El Taller de Cuina es troba a La Caseta cada 3r divendres de mes a partir de les 8 del vespre. Tothom hi és benvingut.

El Taller de Cuina ha fet...

FAVES A LA CATALANA

Ingredients:

- Faves
- Botifarra negra
- Ventresca
- Salsitxes
- Costelló de porc
- Cebes tendres
- Alls tendres
- Herbes aromàtiques: llorer, farigola i menta fresca
- Sal i oli

Preparació:

Sofregim la ceba amb el costelló, les salsitxes, la ventresca i la botifarra negra.

Hi tirem les faves, sal i pebre, els alls tendres i les herbes, hi afegim una mica d'aigua i un got d'anís.

Ho deixem coure a foc molt lent, 1 hora i mitja o dues (dependrà de si les faves són més o menys tendres).

III CONCURS DE FOTO- LA TALLADA GRAFIA D'EMPORDÀ 2014

El III Concurs de Fotografia forma part de l'Empord'Art, l'exposició artística de la Tallada, que es celebrarà el 15 d'agost 2014.

- L'àmbit de les fotografies preferiblement és el nostre terme municipal.
- Hi ha dues categories:
Nens/Nenes (fins a 14 anys) / Joves i Adults
- El preu de la inscripció és de 1 Euro per participant i s'efectuarà a través de l'Ajuntament (cultura@latallada.cat) fins el 18 de juliol de 2014. Últim dia d'enviament de les fotografies és el 1 d'agost de 2014.
- Les bases del concurs estaran penjades a la web del municipi www.latallada.cat, al Facebook de Camatorta, a l'Ajuntament i als punts d'informació de cada poble.

Tema "El pas del temps"

Disseny: Daniela Israel-Wilson | Fotografia: Roser Bagué Parets, Reiloge de sol de l'església de Canet

Empord'ART

Ajuntament de
la Tallada d'Empordà

